

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 7.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 8.—

Ἑξάμηνος . . . " 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' .— Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27ον.— Ἀριθ. 34

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐκαθαρίσθη ὁ τόπος. Ἐξ στρατιῶται ἦσαν στρωμένοι κάτω· δυὸ ἄλλοι εἶχαν τραπῇ εἰς φυγὴν· ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς δύο ἱππεῖς, αὐτοί, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πολλὴν ὀρεξιν ν' ἀντιμετωπίσουν ἀνταγωνιστὴν ὅπως ἐκαῖνον, ἐκύτταξαν πῶς νὰ στρέψουν τ' ἄλογά των πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος δὲν ἦτο καθόλου σύμφωνος εἰς τοῦτο.

Τοῦ ἐχρειάζετο ἓνα ἄλογο διὰ νὰ προφθάσῃ τὸν Γάστων καὶ τὸν Φραγκίσκον. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χαράκματά του, ἐφούχτισε τὸν ἓνα ἱππέα ἀπὸ τὸ πῆδι καὶ τὸν ἐτίναξε καταγῆς, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐφευγεν ὀλοταχῶς. Μετὰ τοῦτο, ἐπήδησεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σέλλαν καὶ ἐξεκίνησε μὲ ταχύιν καλπασμόν, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν δύο του συντρόφων.

Ἀλγεῖνῃ τὸν ἐπερίμεναν ἐκπληξῆς.

Εἰς μίαν καμπὴν τῆς χαράδρας, τὸ ἄλογο τοῦ Γάστων ἦτο ἐξηπλωμένον, μὲ τὰ πέταλα τιναγμένα, καὶ ὁ Γάστων ὁ ἴδιος ἐκεῖτο ἀκίνητος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου.

— Κατάρᾳ! ἐβρυχήθη ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἐγίνεν ὠχρὸς... ὠχρότερος καὶ ἀπὸ τὸν λιπόθυμον ἀδελφόν του.

Νὰ βουτήξῃ τὸ μανδύλι του εἰς τὸ πλησιέστερον ποταμάκι, νὰ βρέξῃ μὲ δροσερὸν νεράκι τὸ πρόσωπον τοῦ Γάστων καὶ ν' ἀνασηκώσῃ ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν του, — ὅλα αὐτὰ ὑπῆρξαν διὰ τὸν Πέτρον ζήτημα ὀλίγων δευτερολέπτων.

Μὲ τὴν δροσιὰν τοῦ νεροῦ, ὁ βαρῶνος τοῦ Ἑστιράκ συνήλθεν εἰς τὴν ζωὴν.

— Ζή! Ζή! ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ἀπὸ χαρὰν.

Ὁ Γάστων ὅμως, μὲ μηχανικὴν κίνησιν, ἔφερε τὸ χέρι του εἰς τὸ στήθος

του καί, μὴ εὐρίσκων τίποτε ὑπὸ τὸ σχισμένον ὕφασμα, ἔρρηξε φωνὴν μεγάλην :

— Τὸ γράμμα! ἐφώναξε, μοῦ 'πῆραν τὸ γράμμα!

Καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ νέου...

Ἀς ἐξηγήσωμεν ἐν τάξει εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τί εἶχε συμβῇ καθ' ὃν χρόνον ὁ Πέτρος ἐμάχετο μὲ τοὺς στρατιώτας τοῦ Λόρδου. Ὁ Λόρδος εἶχε καλπᾶσῃ εἰς τὸ σύνδενδρον ὕψωμα, ἕως εἰς ἓν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζε τῆς χαράδρας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καμπὰς τῆς. Ἐκεῖ ἔμειναν ἐνδρεύων, καὶ μὲ μίαν πιστολιὰν ἔρριψε κάτω νεκρὸν τὸν ἵππον τοῦ Γάστων. Ὁ Γάστων ἐτινάχθη ἐπάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ ζφου, καί, καθὼς ἐπιπτεν, ἐκτύπησε τόσον δυνατὰ τὸν αὐχένα του εἰς μίαν πέτραν, ὥστε ἐλιποθύμησεν. Ὁ Λόρδος τότε ἐνόμισεν ὅτι ἔμεινε νεκρὸς στὸν τόπον· ἐπήδησε λοιπὸν εἰς τὸν κατήφορον τοῦ δρόμου, ἔψαξε τὰ ἐνδύματα τοῦ νέου, ἐπῆρε τὸ γράμμα καὶ ἔτρεξεν, ἀπὸ ρυτῆρος ἕως τὴν Δεναῖν, ὅπου ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀγγλοῦ διοικητοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερηφάως ἐνεχείρισε τὸν φάκελλον, τὸν σφραγισμένον μὲ τὰ βασιλικά ἐμβλήματα τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ, μόλις ὁ διοικητὴς Λόρδος Ἀλβερμάλης ἔρριψε τὰ βλέμματα εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ φακέλλου, ἤρχισε τὰς ὕβρεις καὶ τὰς βλασφημίας ἐναντίον τοῦ μισθωτοῦ του. Ὁ φάκελος περιεῖχε:

« Ἐν ἑνὶ φύλλῳ χαρτὶ ἀπλῶς μὲ τὰς ἐξῆς λέξεις :

« Τὰ σεβάσματά μου πρὸς τὸν Λόρδον κατὰσκοπον.

« Φραγκίσκος Ἑστιράκ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ὅπου ἐπὶ τέλους δικαιολογεῖται ὁ τίτλος τῆς διηγήσεώς μας.

Ἐνῶ ἐπεδαψίλευε τὰς φροντίδας του εἰς τὸν λιπόθυμον ἀδελφόν του, ὁ Πέτρος ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἐκυρίευν ἀπειρος ἀπελπισία.

Λοιπὸν, μὲ ὅλην τὴν ἀνδρείαν των, εἶχε χαθῇ πᾶσα ἐλπίς. Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του ἦτο πληγωμένος, σκοτωμένος ἴσως· ὁ φιλιτατός του μικρὸς Φραγκίσκος εἶχεν ἐξαφανισθῇ, καὶ ἡ βασιλικὴ ἐπιστολὴ εἶχε περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνῶ εἰς τὸ πνεῦμά του ἀνεδεύοντο αὐτοὶ οἱ πένθιμοι διαλογισμοί, ἤκουσε πάλιν ν' ἀντηχοῦν εἰς τὸν δρόμον βήματα ἵππων, τὰ ὁποῖα ὅλονεν ἐπλησίαζαν.

— Καλὰ τώρα! ἐσκέφθη ὁ Πέτρος, θά με σκοτώσουν ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ

« Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις! » (Σελ. 266, στήλ. α'.)

ἀδελφοῦ μου. . . "Όταν δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς, ὑπάρχει. . . ἀπελπισία!

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐπρόβαλεν εἰς τὸν δρόμον ἑνὰ πσάσμα ἱππέων τοῦς ὁποίους ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦσαν Γάλλοι. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἱππέων ἑνας ρωμαλέος γέρον, τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιά, κατάλευκα σὰν τὸ χιόνι, ἐξέφευγαν ἀφθονά καὶ μεγαλοπρεπέστατα κάτω ἀπὸ τὸν τρίπτυχον πῖλόν του μὲ τὰ δλόχρυστα γαλάνια.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον ἡ ἡλικία καὶ οἱ κόποι τοῦ πολέμου εἶχαν βαθέως αὐλακώσει, ἔλαμπαν δύο μάτια φλογώδη, γεμάτα ἀπὸ ἐκπληκτικὴν ζωηρότητα. Κάτω ἀπὸ τὴν μύτην του, τὴν κυρτὴν ὅπως τὸ ράμφος τοῦ ἀετοῦ, δύο μεγάλα μουστάκια, κάτασπρα καὶ αὐτά, ἦσαν στρημένα ὑπερῆφάνως πρὸς τὸν οὐρανόν. Μὲ ὀλίγας λέξεις, ἡ ἥρωϊκὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἀπέπνεε συγχρόνως καὶ ἀδάμαστον ἐνεργητικότητα, καὶ ὀξυτάτην πανουργίαν, καὶ ἀπέραντον καλωσύνην.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἔτσι κτισμένος (ὅπως λέγει εἰς ἕνα μῦθόν του ὁ γάλλος Αἰσώπος, ὁ μυθοποιὸς Λαφονταίνος), δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ κ. στρατάρχης Μοντεσκιού. ὁ ἄλλοτε ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ ἐνδοξος καὶ περιφανὴς καὶ ἀήττητος Ἀρτανιάν!

Ἀλλὰ πόση ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Πέτρου, ὅταν εἶδε σκαρφαλωμένον εἰς τὰ ὀπισθεν τῆς σέλλας τοῦ στρατάρχου, τὸν ὑστερότοκον ἀδελφόν του, τὸν μικρόν Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐχαμογελοῦσε καὶ τοῦ ἔκαμνε ἕνα σωρὸ ζωηρὰς χειρονομίας.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Γάστων ἤνοιξε πάλιν τὰ μάτια του καὶ ἀνεκάθησεν:

— Τὸ γράμμα μου, ἀνέκραξεν ἄλλην μίαν φοράν· μοῦ πῆραν τὸ γράμμα...

— Καθόλου, ὠραῖε καὶ ἀνδρεῖέ μου ἐξάδελφε, δὲν το πῆραν, μέινετε ἡσυχος! ἐβόησεν ἡ εὐχχος φωνὴ τοῦ Ἀρτανιάν· καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπὸδειξις!...

Καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ ἔκθαμβά βλέμματα τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Γάστωνος, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν νὰ τὰ χάσουν, ὁ στρατάρχης ἔσειεν ἕνα μέγαν πεντασφάγιστον φάκελλον.

Ὅπισθέν του, χοροπηδῶν σὰν διαβολάκος, ὁ Φραγκίσκος ἀκτινοβολοῦσεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερῆφάνειαν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

KIMON ALKIDHE

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀσμ.]

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΦΑΝΑΡΙΑ

(Παραμῦθι)

Ἦτο μιά φορά ἕνα μικρὸ, ξυπόλυτο καὶ ἡλιοκαμμένο ἀγόρι. κ' ἐγύριζε ὅλην τὴν ἡμέραν μέσα στὰ δένδρα καὶ τὰ δάση. Ἀγαποῦσε τὰ δάση, καὶ ὅ,τι ἦτο κ' ἐξοῦσεν ἐκεῖ. Ἐσυνεθίζε νὰ κυττάζη, ὄχι τὰ λουλούδια, ἀλλὰ βαθυὰ μέσα σ' αὐτά, ὄχι τὸ πουλί που ἐκελαδοῦσε, ἀλλὰ μέσα στὰ μάτια του, ἕως τὴν καρδοῦλά του· καὶ ἔτσι ἀπέκτινεν γνῶσιν καὶ φρονιμάδα πολὺ παραπάνω ἀπὸ πολλὰ ἄλλα παιδιά, καὶ ἄφισεν ἐντελῶς τὴν κακὴν συνήθειαν, ποῦ εἶχε πρὶν, νὰ μαζεύη αὐγὰ ἀπὸ τὲς φωλίτσες τῶν πουλιῶν.

Ὡ, τί σκληρὰ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ συνήθεια καὶ πῶς δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδάκια ποῦ τὴν ἔχουν! . . .

Τὰ δάση ὅμως ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μυστήρια. Ἦκουε τὰ παιδάκια τὸ κελάδημα κάπου-κάπου νὰ ἔσπαζαν, καὶ ἄμα ἐπλησίαζε κοντά, τὸ πουλί δὲν ἦταν ἐκεῖ. Μερικοὶ κρότοι καὶ μερικά τρεξίματα ἐγίνοντο, καὶ αὐτὸς δὲν ἔπαιρνε εἰδήσιν. Εἰς τὰ δάση ἐβλεπε κάτι περίεργα ἔγνη, καὶ μίαν ἡμέραν, ἐπὶ τέλους, εἶδεν ἕνα θαυμάσιον πουλί, ποῦ ἔκαμνε ἐκεῖνα τὰ ἔγνη. Ποτὲ δὲν το εἶχεν ἰδωμένο αὐτὸ τὸ πουλί, ἄλλῃ φορά, καὶ θὰ ἔκαμνε τὴν σκέψιν πῶς ἦτο μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, ἂν δὲν ἐβλεπε τὰ ἔγνη του παντοῦ σὲ κάθε θέσιν. Ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησεν ὅτι τὰ δάση ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ὠραῖα πλάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὴν τέχνην καὶ τὴν γρηγοράδα νὰ φεύγουν ἀπὸ τὰ μάτια του. . .

Ἐνα δειλινὸ, καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῇ ἐκατὸ φορές προητέρα, εἶδεν ἐμπρὸς του μιά φωλιά. Ἡ φωλιά ἦτον ἐκεῖ ὅλον ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, καὶ ὅμως τὸ ἀγόρι ποτὲ τοῦ δὲν τὴν εἶχεν ἰδῇ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησε πόσον τυφλὰ ἦσαν τὰ μάτια του, κ' ἐφώναξεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς:

— Ὡ! ἂν μπορούσα μόνον νὰ ἔβλεπα, τότε θὰ καταλάβαινα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα! Ἀν ἤξευρα τὸ πῶς! Ἀν ἐβλεπα μονάχα μιά φορά πόσα εἶνε καὶ πόσο κοντὰ μου εἶνε! Ἀν κάθε πουλάκι ἤθελε νὰ κρατήσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν φωλίτσα του καὶ ἀπὸ ἕνα φαναράκι, γιὰ νὰ μου δείξῃ καὶ νὰ ἰδῶ!

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση πλέον ἐκείνην τὴν στιγμὴν· ἀλλὰ, ἔξαφνα, ἔλαμψε ἕνα γλυκὸ φῶς εἰς τὸ δρομάκι, καὶ καταμυσῆς σ' αὐτό, τὸ ἡλιοκαμμένο ἀγόρι εἶδε μιά μικροκαμωμένη καὶ μελαχροινὴ Κυρά, μὲ μακρὸ μακρὸ φουστάνι, καὶ μ' ἕνα ραβδάκι στὸ χέρι.

Τοῦ ἐχαμογέλασε καταδεκτικὰ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγοράκι, ἀγοράκι, ἐγὼ εἶμαι ἡ Νύμφη τῶν Δασῶν. Πολὺν καιρὸν σὲ βλέπω ἐδῶ, καὶ παρατηρῶ τί κάμνεις. Μοῦ ἀρέσεις. Φαίνεσαι διαφορετικὸ παιδί ἀπὸ τὰ ἄλλα τ' ἀγόρια. Καὶ αὐτὸ ποῦ ἐζήτησες, θὰ γίνῃ.

Εἶπε, καὶ ἐχάθη ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀμέσως ὅμως ὅλος ὁ τόπος ἔλαμψε καὶ ἐφωτίσθη μὲ ὠραϊότατα φαναράκια, — ἄλλα κοντὰ καὶ ἄλλα μακριὰ, κόκκινα, πράσινα, μαδιὰ, ὕψηλα καὶ χαμηλά, διπλά, μονὰ καὶ πολυφωτά — ὅπου ἂν ἐγύριζε νὰ δῇ, ἐβλεπε φαναράκια ποῦ ἔλαμπαν κ' ἐτρεμόεγγαν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ πέραν καὶ παντοῦ, ἕως που ἔλαμψε τὸ δάσος σὰν τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἀστρά.

Τί θαυμαστὴ φωταψία! . . .

Τρέχει τὸ ἀγόρι στὸ ἕνα φῶς, καὶ βλέπει κ' ἦταν μιά φωλιά· τρέχει στὸ παρακάτω, ἄλλῃ κ' ἐκεῖ φωλιά. Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ πέραν καὶ παντοῦ, καὶ θε φωλιά διαφορετικὴ εἶχε καὶ τῆς ἐφεγγε διαφορετικὸ φανάρι. Μία ὠραῖα κατακόκκινη φωτοχυσία, σ' ἕνα χαμηλὸ περιπλοκάδι λουλουδιῶν, τοῦ ἐκτύπησε στὸ μάτι. Τρέχει ἐκεῖ κ' εὐρίσκει μιά φωλιά, ποῦ σὰν αὐτὴ προητέρα δὲν εἶχε ξαναδῇ. Ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόκκινα αὐγά, καὶ μέσα ἦτο καθισμένο τὸ σπάνιο πουλί, ποῦ μ' ἰνον μιά φορά ἔτυχε πρὶν νὰ τὸ ἰδῇ. Καὶ τὸ πουλί ἐκελαδοῦσε τὸ ἀλλόκοτο κελάδημα, ποῦ τὸ ἀγόρι πολλὰς φορές εἶχεν ἀκούσῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξετρυπώσῃ ποτέ τοῦ τὸν τραγουδιστή. Τὰ αὐγά του ὅμως ἦσαν ἐξοχα καὶ θαυμαστά, πρωτοφανῆ αὐγά. . .

Καὶ τότε ἡ παλαιὰ συνήθεια ποῦ εἶχε νὰ μαζεύη αὐγά, ἀνέζησε μέσα του κ' ἐξέσπασεν εὐθύς. Ὡρμησεν ἐμπρὸς ν' ἀρπάξῃ τὸν θησαυρόν, καὶ — ὅλα τὰ φῶτα ἐσβυσαν! Δὲν ἔμεινε τίποτε, παρὰ τὸ μαῦρο δάσος, καὶ τὸ σκοτάδι ἐχύθη τριγύρω στὸ ἀγόρι. Καὶ τότε πάλιν ἐφῆξε, στὸ δρομάκι, ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ καὶ ἡμερο φῶς. Καὶ τὸ φῶς ἐμεγάλωσε, καὶ ἔπειτα, καταμυσῆς σ' αὐτό, εἶδε πάλιν τὸ ἀγόρι τὴν μικροκαμωμένη καὶ μελαχροινὴ Κυρά — τὴν Νύμφην τῶν Δασῶν. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἔχαμογελοῦσε τώρα. Τὸ πρόσωπό της ἦτο αὐστηρὸ καὶ πικραμμένο, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε:

— Φοβοῦμαι πῶς σὲ ἐπαραγνώρισα καὶ σ' ἐτίμησα παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀξίαν σου. Σ' ἐνόμισα καλλίτερο παιδί ἀπὸ τὰ ἄλλα, — καὶ δὲν εἶσαι. Καὶ τώρα μὴν το λησμονῆς αὐτό: «Ὅποιος δὲν σέβεται τὴν πηγὴν τοῦ φωτός, ποτὲ δὲν θὰ δῇ τὸ φῶς της.»

Καὶ ἔγινε καπνὸς κ' ἐχάθη. . .

(Μήμησις.) ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΛΙΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

λε ὠμίλησα τὴν ἄλλην φοράν περὶ τοῦ Καρχακιδῆ. Πρέπει σήμερον νὰ σᾶς εἰπῶ κάτι καὶ διὰ τὰ ἄλλα θέατρα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, περνοῦν τὰς θερινὰς τῶν νύκτας (καὶ λέγω νύκτας, διότι τὰ θέατρα συνήθως τελεῖονται ἀπὸ ἑσπέρης ἀργὰ, ὥστε θὰ ἦτο ἐυφημισμὸς ἂν ἔλεγα ὅτι περνοῦμεν ἐκεῖ τὰς ἑσπέρας μας. . .)

Ἀπὸ θέατρα, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἴμεθα παραπονεμένοι· ὑπάρχει τόση ἀφρονία τὸ καλοκαίρι, ὥστε ἔλλειψις τὸν χειμῶνα. Τὸν χειμῶνα, ἐκτὸς τοῦ Βασιλικοῦ, ἄλλο σχεδὸν δὲν λειτουργεῖ ἀπειναντίας τὸ καλοκαίρι δὲν θαρροῦσαν τὰ δάκτυλα καὶ τῶν δύο χειρῶν διὰ νὰ μετρήσουν τὰ ἐν ἐνεργείᾳ θέατρα. Καὶ ὁ λόγος τοῦ φαινομένου εἶνε ἀπλούστατος: οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἑσπέρας τοῦ χειμῶνος μένουσιν συνήθως εἰς τὰ σπῆτια τῶν, ἐνῶ τὸ καλοκαίρι βγαίνουν ἐξω καὶ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀργότερα.

Ἐπομένως τὸ καλοκαίρι τὰ θέατρα συγχάζονται, ἐνῶ τὸν χειμῶνα μένουσιν ἄδεια. Διὰ τοῦτο οἱ οἰκασάρχαι, φρίνιμοι ἄνθρωποι, τὸν μὲν χειμῶνα περιέρχονται τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὑπάρχει περισσότερα χειμερινὴ ζωὴ, τὸ δὲ καλοκαίρι ἐπιστρέφουσιν ὡς αἱ χελιδόνες καὶ πηγνύουσιν τὰς σκηνὰς τῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅσῳ τὸ θέατρον τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων, ὅπως καὶ τῶν ἀρχαίων, εἶνε κυρίως ὑπαίθριον, καὶ τίς οἶδε μήπως θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θὰ ἀναγκασθῇ νὰ κάμῃ θερινὸν παράρτημα!

Λοιπὸν τὰ θεατρά μας εἶνε πολλὰ. Ἀρὰ γὰρ εἶνε καὶ καλὰ; Δυστυχῶς ὄχι ὅλα. Δὲν ὑπάρχουν, βλέπετε, τόσῳ πολλοὶ ἡθοποιοὶ ὥστε νὰ ποτελέσουν τόσους θιάσους, καὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι εἶνε ἑλλειψῆς, κολοβωμένοι, καὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ παίζουν τὰ ἔργα ὅπως πρέπει. Πηγαίνετε εἰς ἕνα θέατρον, βλέπετε ἕνα ἐξοχὸν πρωταγωνιστήν, βλέπετε δύο-τρὶς καλοὺς ἡθοποιούς, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε τίποτε· ἐπομένως τὸ ἔργον ποῦ παίζουν παρουσιάζει εἰς τὴν παράστασιν χάσματα, ἑλλείψεις, καὶ δὲν εἶμαι παρὲν νὰ σᾶς δώσῃ ὅλην τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ θὰ σᾶς ἐδίδεν, ἂν ἐπαίξετο ἀπὸ θιάσον τελείως κατηρητισμένον.

Ἀλλ' ἴσως αὐτὸ εἶνε τὸ μικρότερον κακόν. Ὅταν ἐπιτέλους εἰς τὸ θέατρον

Παντοπούλου βλέπῃ κανεὶς ἕνα Παντοπούλου, ἢ εἰς τῆς Νεαπόλεως ἕνα Σαγιώρ, ἢ εἰς τῆς Νέας Σικηνῆς μίαν Κυβέλην, — καὶ αὐτοὶ παίζουν πραγματικῶς ἔξοχα, — εἰμπορεῖ νὰ ποζημιωθῇ διὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Τὸ μεγαλύτερον κακόν εἶνε ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν πολλῶν θεάτρων ἐξέσπασεν εἰς τὴν ποιότητα τοῦ δραματολογίου, καὶ σήμερον ὅλα σχεδὸν τὰ ἀθηναῖκά θέατρα, διὰ νὰ προσελκύουν τὸν πολὺν κόσμον, τὸν γυδαῖον κόσμον, τὸν ἀμόρφωτον καὶ ἀκαλαίσθητον, — ὁποῖος, φεῦ! εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας ἀποτελεῖ τὴν πλειονοψηφίαν, — δίδουν ἔργα ἑλαφρά, ἀνόητα, γελοῖα, καὶ τὸ χειρότερον, ἄσεμνα, ἀνήθικα! Οἱ οἰκασάρχαι θέλουν νὰ εἰσπράττουν χρήματα καὶ ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα. Ὀλίγα καὶ σπάνια πλέον εἶνε τὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα διασώζεται ἡ τέχνη καὶ ἡ ἠθικὴ. Τὰ περισσότερα πληγόνουν τὴν καλαισθησίαν ἢ διαφθείρουν τὴν ψυχὴν, χαρίζοντα ὡς εὐτελεῖ ἀποζημίωσιν χονδρὸν καὶ βάνανυσον γέλωτα. . .

Διὰ τοῦτο ἐγώ, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου παρακολουθῶ τὰ θέατρα, μὲ μεγάλην μου λύπην καὶ δυσἀρέσειαν βλέπω νέους, δεσποινίδας καὶ παιδιά εἰς τὰ ἔλθειν αὐτὰ θέατρα, καὶ κάποτε μάλιστα εἰς παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπρεπε νὰ παγορρεύονται καὶ εἰς τοὺς μεγάλους. Ἀ, τί ἀσχημον πράγμα ποῦ κάμνουν, πῶς καταστρέφονται χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, πόσον ἀκριβὰ εἰμπορεῖ νὰ πληρώσουν τὸν γέλωτα, τὸν ὁποῖον τοὺς κάμνει νὰ γελοῦν ἐκεῖ-μέσα ἡ ἀνηθικότης! Γνωρίζω μερικά ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιά, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὰ χαίρειτό· ἀλλ' ἐκεῖ-μέσα ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν τῶν νὰ τὰ κυττάξω καὶ νὰ τα χαίρεται. Πῶς δὲν ἐντρέπονται αὐτὰ! Πῶς δὲν ἐντρέπονται τὰ παιδιά ποῦ μόλις γῆς ἐβγαλὰν τὰ ναυτικά των. — καὶ κάποτε τὰ φοροῦν ἀκόμη, — νὰ πηγαίνουν εἰς παραστάσεις, ποῦ καὶ οἱ μεγάλοι δὲν ἐπρεπε νὰ τὰς ἀνέχωνται!

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πηγαίνουν χωρὶς τὴν ἀδείαν τῶν γονέων των, ἢ μὲ τὴν ἀδείαν των, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰσέβρουν, οὐτε αὐτοὶ οὐτε ἐκεῖνοι, τί πρόκειται νὰ παρασταθῇ. . .

Ἀ! τί μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς βραδυᾶς ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἕνα θέατρον μίαν οἰκογένειαν, ποῦ ἕνας πατέρας εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ παιδί του νὰ ὑπάγῃ! Ἀλλοτε τοῦτο δὲν ἦτο δύσκολον, διότι τὰ θέατρα ὡς ἐπιτοπλιστὸν ἐπαίξαν ἔργα ἠθικά. Ἀλλὰ σήμερον, ποῦ ἡ διαφθορὰ εἰσεχώρησε παντοῦ, τὰ θέατρα κατήντησαν σχεδὸν ἀπρόσιτα καὶ ἐφέτος τὸ κακὸν ἐπαράγινε τόσον, ποῦ θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ θεωρεῖτε τὸ θέατρον ὡς κάτι ἀπηγορευμένον καὶ νὰ μὴν πηγαίνετε ποτέ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ θὰ ἦτο κάπως βαρύν, σᾶς συνιστῶ, πρὶν ὑπάγετε, νὰ συμβουλευσθε ἕνα μὲ ἀλήτερον σας περὶ τῆς ποιότητος τοῦ παίζομένου ἔργου· ἀλλ' ἕνα μεγαλύτερόν σας ποῦ νὰ το εἶδε, ποῦ νὰ μὴν κρίνῃ μόνον ἀπὸ τὸν τίτλον καὶ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, διότι οἱ τίτλοι καὶ τὰ προγράμματα συνήθως ἀπατοῦν. . . Παραδείγματος χάριν, ἡ Νέα Σικηνὴ παίζει κάποτε μίαν κωμωδίαν τοῦ μεγάλου ἱταλοῦ Γολδόνη, μὲ τὸν τίτλον οἱ Ἐρωτευμένοι. Ἐ, αὐτὴν τὴν κωμωδίαν εἰμπορεῖτε νὰ τὴν ἰδῆτε ἐξαίρετα ὅλοι σας. Ἀπεναντίας τὸ «Α, Β, Γ, Δ. . .» τὴν κωμωδίαν αὐτὴν ποῦ ἔχει τόσον ἀθῶον τίτλον, δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἐβλεπε κανεὶς σας.

Ἀλλὰ θέλετε καὶ παραστάσιν, ἐπιτηδεῖα διὰ τὴν ἡλικίαν σας; Προσεχῶς εἰς τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως θὰ παιχθῇ ἕνα δραματάκι ποῦ ὀνομάζεται «Ὁ μικρὸς Λόρδος» Αὐτὸ μάλιστα!

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Ἀ! σᾶς ἐμαλώσανε; — Ὡ! τὸ ἐφανταζόμουν ἀπὸ πρὶν. Ἀμα ἐπέστρεψα εἰς τὰ παρασκήνια, ἐπερίμενα νὰ μοῦ τις ἀβρέξουν. Καὶ ἡ Μουρμούρα ἦταν κ' ὅλας ἐτοιμὴ νὰ μ' ἀρχίσῃ στὲς φωνές. Ὁ Γέρος ὅμως, πρὶν αὐτὴ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, τῆς εἶπε: «Αὐτὴ κ' ἂν ἦταν ἐπιτυχία, μὲ τόνονμα! Ἀπέψε θὰ εἶνε τίγρη τὸ θέατρο, κ' ὡς ἔχωμε χάρι στὴν Κοκκινουσκούφισα.» Τότε κ' αὐτὴ ἐκατόπιε τὲς βλακείας της, ἐνῶ ἀπὸ τὴν πλατεῖα μ' ἐχειροκροτοῦσαν ποὺ ἐχάλοῦσε ὁ κόσμος. Ἐφοβώταν, βλέπετε, μὴν τύχῃ καὶ χαθῇ τὸ σκουφάκι μου! Σκουφάκι κ' αὐτό· πέντε πεντάρης ὑφασμα, τρεῖς πεντάρης φόδρα καὶ δύο πεντάρης σειρήνη: μᾶς κάνουν πέντε καὶ τρεῖς ὀκτώ, καὶ δύο δέκα, δηλαδὴ πενήντα λεπτά! . . Καὶ τῆς μαζεῖω ἐγὼ πενήνταράκια σὲ κάθε παράστασι! Πρέπει ὅμως ὅλα νὰ τα δέχωμαι καὶ νὰ τα ὑποφέρω, καὶ χωρὶς νὰ βγάξω καὶ λέξιν! . .

— Εἶνε λοιπὸν κακιά, αὐτὴ ἡ . . . Πῶς τὴν εἶτε;

— Τὴν εἶτε Μουρμούρα. — Λοιπὸν, δὲν σας καλομεταχειρίζεται αὐτὴ ἡ «Μουρμούρα»;

— Ὁ Γέρος λέγει πῶς ἔχει μιά πέτσα στὴν θέσιν τῆς καρδιάς. Καὶ ἐγὼ νομίζω πῶς αἱ ιδέες ποῦ εἶνε στὸ δικό μου τὸ κεφάλι ἀξίζουν πολλὰς φορές παραπάνω ἀπὸ τὲς ιδέες ποῦ κατεβάζει τὸ δικό της. Καὶ ὅταν μοῦ μπῇ κάτι ἐδῶ, — εἶπε δεικνύουσα τὸ μέτωπόν της, — πολὺ θὰ κοπιᾶσω γιὰ νὰ το διώξω. Δι' αὐτό, ἄμα ἀνέβηκα εἰς τὴν

σκηνήν, ἀφοῦ σας εἶδα καὶ τοὺς δύο σας, ἀπεφάσισα καὶ νὰ κάμω ποὺ δὲν ἦτο εἰς τὸ πρόγραμμα, καὶ τι ἔκτακτον, ἕνα μετὰ τοῦ θεατρικοῦ κόλλο, ἐπὶ τέλους! Καὶ ὅσην ὥρα ἐπαίξα τὸ μέρος μου, ὅλο κ' ἐσυλλογιζόμουν τί νὰ εὐρῶ διὰ νὰ σας κάμω νὰ ἐννοήσετε ὅτι... ὅτι μοῦ εἶχατε ἀρέσῃ, ἀλήθεια σας λέγω!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκύτταξε τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὴν γνώμην των.

— Μὰ ξέρετε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρο γιάννης, ἐμεῖς ἐφοδῶμαστέ νὰ το ἐννοήσωμε.

— "Ω! διέκοψεν ἡ Μαργαρώ, μὴν τον ἀκούτε! ἐγὼ το ἐνόησα ἀμέσως.

— Αὐτὸ εἶδα κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα, καὶ αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ πάρω θάρρος. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, ποὺ με εἶδατε νὰ χορεύω ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν, ποὺ ἐδιάβασα εἰς τὸ προσωπάκι σας τὸν θαυμασμόν σας, — πρὶν ἀκόμα μου στείλετε ἐκεῖνο τὸ φιλάκι ποὺ ἐπέταξε στὸν ἀέρα σὰν πουλάκι κυνηγημένο, — ἐννοίωσα καὶ ποὺ με εἴλκυε σὲ σᾶς. Καί, μὲ κάθε θυσίαν, εἶπα μόνον μου, ἔπρεπε νὰ το μάθετε.

"Ὅταν ἡ Μαργαρώ ἤκουσεν αὐτά, ἐνθυμήθη τὰ λόγια ποὺ εἶπεν ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα, καθὼς τὴν ἐκύτταζεν ἀπὸ τὴν σκηνήν, καὶ τα ἐπανέλαβε:

« Δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε φιληνάδα... »

Ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἐχαμογέλασε νόστιμα καὶ ἐξολοούθησε:

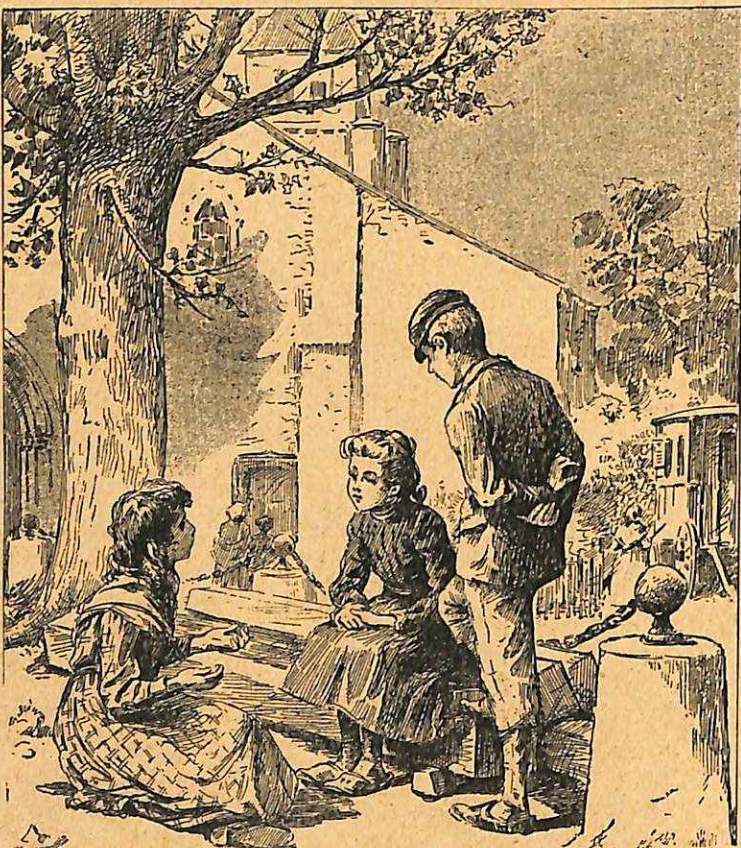
— Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετό:

ἤθελα καὶ δικό μου νὰ σας ἀφίσω μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης μου, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἔχουν ἄλλοι. Τότε, καθὼς μου ἤρχοντο τὰ λόγια, ἐγὼ ἐξήτοῦσα νὰ τοὺς δώσω διπλὴ σημασίαν κ' ἐπαίξα μὲ ἕνα ζῆλον, μὲ μιὰ φωτιά, ἐντελῶς πρωτοφανή. Ἐκαταλάβαινα τὴν ἐπιτυχίαν μου, διότι ὅσον ἐγὼ ἐπαίξα ζωηρότερα, τόσο σᾶς εἴλκυα καὶ σᾶς παρέσυρα μαζὶ μου. Δὲν ἐθάρυνα ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν περισσότερον—εἶπεν εἰς τὴν Μαργαρώ— ἀπὸ ὅ,τι ἐβαρύνετε τότε ἐσεῖς εἰς τὸ κάθισμά σας. Σᾶς ἀνεσέκονα, χωρὶς νὰ το φαντασθῆτε, χωρὶς νὰ το ὑποπτεύσθε, καὶ ὅταν σᾶς εἶδα κρεμασμένην ἀπὸ τὰ χεῖλιν μου, εἶχατε γίνῃ ἐλαφρὰ σὰν πούπουλο...

Ἡ Μαργαρώ ἔμεινεν ἐκστατικὴ ἐμπρὸς εἰς αὐτὰς τὰ ποιητικὰς ἐκφράσεις:

τὰς ἐννοοῦσε τόσο μόνον, ὥστε νὰ μαντεύῃ ὅτι ἦσαν ὠραῖαι. Ὁ Πέτρογιάννης ἐπεκύρωσε τὰ πράγματα:

— Ἀλήθεια, εἶπεν, ἡ Μαργαρώ δὲν ἤμποροῦσε νὰ κρατηθῇ στὴ θέσιν της. Ἐπὶ τοῦ κ' ἔκαμνε καὶ τινάγματα, ποὺ ἐτρίζεν ὁ πάγκος! ἐπετιῶταν ὀρθὴ διὰ νὰ σας βλέπῃ καλλίτερα, νὰ σας φωνάζῃ, νὰ σας χειροκροτῇ, καὶ νὰ σας ξαναφωνάζῃ μίαν καὶ αὐτὴ μόνον της ἔκαμνε ὅλους ποὺ ἦσαν εἰς τὴν παράστασιν νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν ποὺ ἐσεῖς τῆς ἐδίδνατε, αὐτὴ τὸν ἐσχόρπιζεν εἰς ὅλο τὸ θέατρο...

« Εἶχατε γίνῃ ἐλαφρὰ σὰν πούπουλο... » (Σελ. 268, στήλ. α'.)

— Λέτε τώρα αὐτὸ ποὺ ἤθελα νὰ σας κάμω νὰ πῆτε, εἶπεν ἡ μικροῦλα θεατρίνα τὴν ἐπιτυχίαν μου σ' αὐτὴν τὴν χρεωστώ... "Ω! ἂν σας εἶχα πάντα μαζὶ μου!... Τίποτε δὲν θὰ μ' ἔκαμνε νὰ πικραίνωμαι. Αὐρίον ὅμως πρέπει νὰ φύγω, νὰ πάω σ' ἄλλον τόπον, νὰ δῶ κ' ἄλλα πρόσωπα.

— Πῶς θὰ μου ἄρσαν, ἐμένα, ὅλα αὐτά! εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ναί, μαζὶ μ' ἀγαπημένα πρόσωπα, θὰ ἦτανε μαγεία, διότι ἀγαπῶ τὴν τέχνην μου καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ἀλλάξω ἄλλὰ εἶμαι πάντα μὲ μεγάλους ἢ μὲ γέροντες, καὶ πολλὰς φορὰς περὶ ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ προσφέρω ἄλλα λόγια, παρὰ ἐκεῖνα ποὺ μαθαίνω ἀπ' ἐξω διὰ τὴν παράστασιν... "Ὅλες μου τὲς σκέ-

ψεις, τὲς φυλάγω διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ εἶνε μέρες, ποὺ τόσες πολλὰς μαζεύονται, ὥστε δὲν ἔχει πιά τέπο μεσὸ μου νὰ χωρέσουν. Καὶ τότε, γίνονται σωρὸς, ἐπάνω στὸν σωρ... Καὶ εἶνε τόσο βαρὺ φορτίον οἱ κρυμμένοι λογισμοί!... Δὲν ἤξεύρω ὅμως γιατί, ἂν σας εἶχα κοντά μου, ὅλοι αὐτοὶ οἱ λογισμοί μου τίποτε δὲν θὰ ἐξύγιαζαν! θὰ ἐμπαιναν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ θὰ ἐβγαίναν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἄλλο... θὰ ἐδουλεύαμε μαζὶ, θὰ ἐμαθαίναμε τοὺς ρόλους μας, θὰ τοὺς ἐμελετοῦσαμε καὶ θὰ τοὺς ἀπεσπῇθαι. Ὅλα ἦτανε σὰν νὰ ἐπαίξαμε παιγνίδι ἀτελείωτο...

— "Ω! πῶς ἤθελα κ' ἐγώ! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία δὲν ἤμπορεσε πλέον νὰ κρατηθῇ, κ' ἔρριπτε βλέμματα ἱκετευτικά πότε πρὸς τὴν Κοκκίνοσκουφίτσαν καὶ πότε πρὸς τὸν ἀδελφόν της.

Ὁ Πέτρογιάννης ἐφαίνετο σιωπηλός, σοβαρός, στενοχωρημένος. Ἡ μικροῦλα θεατρίνα ἐπρόσθεσε λυπητερά:

— Οἱ γονεῖς σας ὅμως δὲν θὰ το ἤθελαν. Ν' ἀφίστε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ γυρίζετε μὲ παληοθεατρίνους, μὲ παληάτσους! Τί θάλεγε ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μας εἶνε πεθαμένος, εἶπεν ὁ Πέτρογιάννης.

— Καὶ ἡ μητέρα σας;

— Καὶ ἡ μαμμὰ ἐπίσης, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα, ἡ ὁποία, καθὼς ἤκουε τὰς θλιβερὰς ἐκείνας ἀπαντήσεις δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προδώσῃ τὴν ἀκτίνα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος, ἡ ὁποία τῆς ἐφανερώθη.

— Λοιπὸν εἰσθε μόνα σας;

— Ὁλομόναχα, ἀπήντησεν συγχρόνως καὶ τὰ δύο.

— Καὶ εἰσθε ἐλεύθερα; ... Κανένας δὲν θὰ σας ἐμπόδιζε; ...

— Τίποτε, κανένας! ἀπήντησε μὲ ἀποφασιστικὸν ὕφος ὁ Πέτρογιάννης.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν βαθεῖα ἐπεκράτησε σιωπὴ. Τὰ τρία παιδάκια, ἀφοῦ ἐκτύπησαν καλά, εἶχαν σκύψῃ τὰ κεφάλια των καὶ ἐσυλλογιζόντο. Εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι καὶ τι μεγάλο ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῇ δι' αὐτά ὅτι κάποιος σημαντικὸν γεγονός ἦτο διὰ νὰ συμβῇ εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ τα εἶχε κυριεύσῃ μεγάλη συγκίνησις ὡς ἐκ τούτου.

Ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἠσθάνθη, ὅτι ἡ ἐπιρροή της μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ

εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πέτρογιάννη, ὅτι αὐτὴ μόνον θὰ ἦτο ἡ καλλίτερα δικηγορίνα διὰ τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν εἶχε κ' ὅλα κερδισμένην κατὰ τὰ τρία τέταρτα... "Εἶδεν λοιπὸν ὅσην εἶχε ζῆλον καὶ εὐκρίνειαν εἰς τὰ λόγια της, καὶ εἶπε μὲ ἐνωμέναν τὰ χεράκια της, σὰν νὰ ἔκαμνε τὴν προσευχὴν της:

— Σᾶς παρακαλῶ, ὅσας θερμοπαρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν, καὶ σεῖς δὲν ἔχετε οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα... ἐμεῖς θὰ γίνωμε μίαν οἰκογένειαν καὶ θὰ ζήσωμε ἀγαπημένοι σὰν συγγενεῖς.

Ἡ Μαργαρώ ἦτο τόσο ταραγμένη, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε οὔτε λέξιν νὰ προσφέρῃ... Εἶχε στρέψῃ ἄλλοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ κρατήσῃ, καὶ μὲ τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ της δακτύλου εἶχε σκουπίσῃ μίαν σταλαγματίαν, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ πέσῃ.

Ὅχι πῶς εἶχε καμμίαν λύπην ἡ Μαργαρώ, ἀλλὰ ἡ ἱκετευτικὴ καὶ εὐκρινὴς φωνὴ τῆς Κοκκίνοσκουφίτσας, ἀνακατωμένη μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, τὴν εἶχε συγκινήσῃ ἕως τὰ βάθη τῆς ψυχῆς...

Τὰ δάκρυα της ἔτρεχαν γλυκὰ-γλυκὰ.

Ὁ Πέτρογιάννης δὲν εἶχε δακρύσῃ ἡ στάσις του ἦτο πολὺ ἥρεμος, τὸ πρόσωπόν του σοβαρώτατον. Ἀλλὰ αἱ σκέψεις του δὲν ἦσαν παρὰ ἐπιστροφή εἰς τὸ παρελθόν. Εἰς διάστημα ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἐξανάζησε τὴν ζωὴν τῆς ἀχυροκαλύδας μὲ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ δύο τόσο καλοί! Εἶδε τὴν κατοικίαν μὲ τὰ φτωχικά της ἐπιπλά, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ, τὸ σχολεῖον ὅπου εἶχε μάθῃ ὅ,τι ἤξευρε, τὸν διδάσκαλόν του, ὁ ὁποῖος πάντοτε τόσο ὑπομονητικὰ τοῦ ἐδείκνυε τὸν καλὸν δρόμον, τοὺς συμμαθητάς του, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους μερικοὶ ἦσαν τόσο καλὰ παιδιά... Εἶδε πάλιν τὸ κτήμα μὲ τὸν κύριον Δήμαρχον, εἶδε μάλιστα κ' ἐκεῖνην τὴν Σταμάτα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐφοβεῖτο πιά, ἀφοῦ ἐσκόπευε νὰ τὴν ἀφίσῃ καὶ νὰ φύγῃ... Εἶδε πάλιν καὶ ὅλο τὸ χωριό, μὲ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πλατεῖάν της, ὅπως ἦτο κατὰ τὰς ἐορτάς τοὺς δρόμους, τὰ σπῖτια, τὰ χωράφια. Καί, διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐγεννήθη, ἐβλεπεν ὅτι εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα καὶ καλὸν ὑπῆρχεν, ἀφοῦ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ λυπῇται διότι θὰ τα ἐστερεῖτο...

Μόλαταῦτα, ἡ ἀπόφασίς του ἦτο καμμένη. Δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον παρὰ μὲ τί τρόπον νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ κοινὸν των σχέδιον.

— Μά, υποθέτετε, εἶπε πρὸς τὴν Κοκκίνοσκουφίτσαν, πῶς θὰ μας θελήσουν οἱ δικοὶ σας ἄνθρωποι; Ἐμεῖς τίποτε δὲν ξεύρομε νὰ κάμνωμε, καὶ θὰ

τοὺς εἴμαστέ βάρος, πρὶν ἀρχίσωμε νὰ βγάζωμε κ' ἐμεῖς τίποτε...

— Μπᾶ! δὲν πρέπει οὔτε νὰ τοὺς ἐρωτήσωμε. Πρέπει... (καὶ ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἔφερε τὸ χεῖρ εἰς τὸ μέτωπόν της, ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔξαφνα ἐπρόσθεσε.) "Α! τὸ ἦρχ! Πρέπει νὰ ἔλθετε κ' οἱ δύο σας ἀπόψε, ἀμὰ τελειώσῃ ἡ τελευταία παράστασις, καὶ νὰ γωθῆτε μέσα στὴ μία ἀπὸ τῆς δύο καλαθὲς ποὺ βλέπετε ἀπὸ ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο τοῦ γέροντος. Διὴ μου ἐργασία εἶνε νὰ τὰς γεμίσω βάζω στὴ μία τὰ πιατικά, τὰ σιδερίκα, τὰ πράγματα τῆς κουζίνας στὴν ἄλλην κοιμίζω τὴν Μιρέττα, τὴ σκύλα ποὺ μας φυλάγει, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ στρωματάκι της, κρύβω τὸ κομποδέμα μας. Τῆς ἐδῶσα νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὴ εἶνε ὅλη μας ἡ

περιουσία, καὶ πῶς πρέπει νὰ τὴν ὑπερσπίζεταί παληκαρίσια, σὰν νὰ ἤμαστέ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι! καὶ ἡ Μιρέττα θὰ σκοτωθῇ πρώτα, παρὰ ν' ἀφίσῃ νὰ τῆς το σουφρώσουν... Ἐγώ, θὰ πείσω ἀπόψε νὰ κοιμηθῶ μέσα στὴν κάμαρα καὶ θὰ πάρω καὶ τὴν Μιρέττα μαζὶ μου, γιατί αὐτὴ θὰ σας ἐφανερώσῃ, ἂν σας ἐβλεπε. Αὐρίο, θὰ τῆς ἐξηγήσω, ὅπως μπορῶ καλλίτερα, πῶς εἰσθε φίλοι μου, πῶς πρέπει νὰ μεῖνῃ βωδὴ καὶ νὰ μὴ σας μακρυνῇ, καὶ θὰ εἴμαστέ παραπολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, ὅταν οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς ἰδοῦν, καὶ δὲν θὰ συλλογισθοῦν πιά νὰ σας διώξουν νὰ ἔλθετε πίσω. Καὶ ἔπειτα, θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ διὰ νὰ πάρω τὸ μέρος σας...

(Ἐπεταί συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η .

Τρρρά... τρρρά... τάράαα!... Τί εἶνε πάλιν αὐτό; Εἶνε ὁ ἦχος τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος... Καὶ ποῖος τὸ φυσᾷ; Πιστεύω νὰ τὸν ἐγνωρίσατε, καὶ ἂς τὸν βλέπετε τώρα καβάλλα σ'

ἕνα ζωηρὸ γαϊδουράκι, τόσο κοντό, ὥστε τὰ πόδια τοῦ καβαλλάρη φθάνουν στὴ γῆ, καὶ τόσο παράξενα σελλωμένο μὲ δερμα ἀγρίου ζώου, ἴσως μὲ πάνθηρος... Μάλιστα, εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Πρωθυπουργὸς ποὺ ἐκτελεῖ καὶ χρέη Ἀρχικυνηγοῦ καὶ ἀκολουθεῖ τώρα τὴν πομπὴν τοῦ κυνηγίου, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν σκύλων.

Ἰδέτε τί πλῆθος ὑπηρετᾷ! Καὶ εἶνε ὅλοι ὠπλισμένοι μὲ ραβδιά. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἔχουν νὰ κάμουν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ ξεκουνησοῦν, νὰ ξεβγάλουν τὸ κυνήγι (δηλαδὴ τὰ ἄγρια ζῶα) καὶ νὰ τὸ ἐξαγακάσουν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου θὰ περιμένῃ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὴν καραμπίνα του.

Καὶ τὰ σκυλιὰ ἐπίσης εἶνε πολλὰ, δυνατὰ καὶ πολὺ καλὰ γυμνασμένα. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κουκουμπιμπὴς θὰ κάμῃ λαμπρὸ κυνήγι, — φθάνει νὰ παρουσιασθῇ ἐλέφας.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Φοβεροί τελοςπάντων αυτοί οι ιατροί! 'Ιδού κ' ένας κίνδυνος, τὸν ὁποῖον δὲν ὑποπτεύαμεν ἕως τώρα...

Ἐπικίνδυνα βκτηρίδια φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸ μελάνι, τὸ ὁποῖον μεταμερίζονται τὰ παιδιὰ εἰς τὰ σχολεῖα. Ὁ καθηγητὴς Μάρκμαν εἰς τὴν Λειψίαν ἐξήτασεν ἐσχάτως 67 εἶδη μελάνης, καὶ ἀποφαίνεται ὅτι πολλάκις εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ τρυπήθῃ κανεὶς μὲ πένναν μελανωμένην. Τὰ περισσότερα ἐξετασθέντα εἶδη περὶ τὴν μύκτης, μικροκόκκους καὶ βκτηρίδια. Ἀπὸ μίαν πορφύροχρουν μελάνην ὁ καθηγητὴς ἐκαλλιέργησε ἐν μικροβίον, τὸ ὁποῖον ἐμβολιασθέν εἰς ἕνα ποντικόν, τὸν ἐθανάτωσεν εἰς διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν. Καὶ τὸ συμπέρασμα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε, ὅτι τὰ μελανοδογεῖα πρέπει νὰ κλείωνται ἐρμητικῶς, τὴν ὥραν που δὲν τα μεταχειρίζεσθε. Ἐπίσης καλὸν εἶνε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ κακὴ συνήθεια ποῦ ἔχουν μερικὰ παιδιὰ νὰ ὑγραίνων τὴν πένναν μὲ τὴν γλῶσσαν των, ὅταν στεγνόνῃ ἐπάνω τὸ μελάνι.

Ὁ Μάρκος Τουαίν, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος, ὡς ἐξῆς περιγράφει τὴν πρώτην του συνάντησιν μὲ τὸν Ἀγγλον ζωγράφον Τζαίμς Κουίτλερ.

«Μὲ εὐστύτησαν εἰς τὸν κ. Κουίτλερ, εἰς τὸ Λονδίνον. Εἶχα ἀκουσθῆναι ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπηγγέλλετο τὸν ἀπτεῖον, καὶ ἤμουν ἀπορροσισμένος νὰ τον περάσω εἰς τὴν ἐξυπνάδα ἂν ἦτο δυνατόν. Ἐπῆρα λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἀπελπιστικώτερον κουτὸν ὕψος μου, καὶ ἐπλησίασα εἰς τὴν εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζετο ἀκόμη ὁ ζωγράφος διὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

«Αἰ, δὲν εἶνε ἀσχημὴ, εἶπα, δὲν εἶνε ἀσχημὴ, μονάχα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν γωνίαν, ἐγὼ θὰ ἔσθυνα αὐτὸ τὸ σύννεφο, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας...

«Καὶ ἐκαμώθηκα σὰν νὰ ἔτριβα τὸ σύννεφο μὲ τὸ δάκτυλό μου.

«Ὁ Κουίτλερ ἐβλεψε ἄγριες φωνές:

«— Προσέχετε, λοιπόν, κύριε! Δὲν βλέπετε τὸ χρῶμα ποῦ εἶνε φρέσκο;

«— Ὡ! δὲν πεiráζει, εἶπα ἐγὼ, μὴν ἐνοχλήσθε... φορὸν τὰ γάντια μου.»

Ὁ Μάρκος Τουαίν προσθέτει ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ὁ Κουίτλερ καὶ αὐτὸς τὰ ἐταίριαξαν περίφημα.

Ὁ Πάπας Πίος Ι' ἐδέχθη τὴν ἄλλην φοράν εἰς ἀκράσειν δύο Ἰταλοὺς χωρικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν μὲ τὸ ποδήλατον εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι.

Καὶ τοὺς εἶπε μεταξύ ἄλλων:

«— Ἄν ἤμουν ἀκόμη νέος, θὰ ἐπήγαινα κ' ἐγὼ μὲ τὸ ποδήλατον. Ὅταν ἤμουν παιδάκι, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη καὶ μὲ ὅ, τι καιρὸν καὶ ἂν ἔκαμην, ἤμουν ἡναγκασμένος νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπέχετο καμμίαν δεκαδιὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ σπιτί μου... Δηλαδή, μὲ τὴν ἐπιστροφὴν, ἔκαμνα πεζὸς εἴκοσι χιλιόμετρα τὴν ἡμέραν. Πόσον καιρὸν θὰ ἐκέρδιζα τότε, ἂν εἶχα ποδήλατον, καὶ πόσον αὐτὴ ἡ ἀσκήσις θὰ ἦτο ὠφέλιμος διὰ τὴν ὑγείαν μου!

Η ΑΡΑΧΝΗ

Γιατί ἡ μικροῦλ' ἀράχνη, Στὰ σκοτεινὰ κρυμμένη, Πανὶ λεπτὸ σὰν ἄχνη Μέρα καὶ νύχτα ὑφαίνει;

«Ἦτον κ' αὕτῃ μιὰ μέρα Κόρη ξανθὴ κ' ἀφράτῃ Κ' εἶχε ἀρρωστή μῆτέρα Τρεῖς μῆνες στὸ κρεβάτι. Τὴν ὥρα τῆς ἡμέρας Στὸν ἀργαλεῖο περνοῦσε Καὶ μὴτε πᾶν ἐθώρει Τὴ μάννα ποῦ πονοῦσε. Τοῦ κάκου ἀπελπισμένη Τὴν ἐκραζεν ἐκείνη! Στὸν ἀργαλεῖο κρυμμένη Οὐτε νερὸ τῆς δίνει.

«— Πῶς μὲ θωρεῖς σὰν ξένη, «Κόρη μου ξανθομάλλα; «Δὲν εἰμι γὼ ἡ καίμενη «Πεῦ σοῦ δώκα τὸ γάλα; «Ἐγὼ στὴν κάμαρά σου «Στὸ πλάι σου ἀγρυπνοῦσα, «Γελοῦσα στὴ χαρά σου, «Στὸν πόνο σου πονοῦσα. «Ἐοὺ μῆτε μιὰν ὥρα «Δὲν καθέσαι κοντά μου! «Μόνη κ' ἀφίνεις τώρα «Μέσ' τὰ γεράματά μου!»

Ἔτσι ἡ φτωχὴ τῆς λέει Καὶ πικραστενάζει. Ὅμως τοῦ κάκου κλαίει Τοῦ κάκου τὴν φωνάζει. Ἀπονὴ ἡ κόρη μένει Στὴ γέρικῃ φωνῇ τῆς... Στὸν ἀργαλεῖο σκυμμένη Ὑφαίνει τὸ πανί τῆς. Ὑφαίνει... Καὶ μιὰ μέρα Πρὶν καλοφῆξῃ ἀκόμα, Ψυχομαχῇ ἡ μῆτέρα Στ' ἀχρυνὸ τῆς στρώμα. Ὅμως ἐνῶ πεθαίνει, Τὰ χεῖρά ἀνοιγκλείνει, Καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη Τέτοια κατὰρα δίνει:

«— Κόρη σκληρὴ, νὰ μένης «Στὴ σκοτεινὴ γωνία σου «Καὶ πάντοτε νὰ ὑφαίνης «Τ' ἀτέλειωτα πανιά σου. «Καὶ πάντα στὸ στημόνι «Τὸ χέρι σου νὰ μένῃ «Καὶ πάντα νάσαι μόνη «Καὶ πάντα κουρασμένη. «Τὰ χεῖρά νὰ σαλεύης «Καὶ τὰ πανιά νὰ λυθῶν, «Καὶ πάντα νὰ δουλεύης «Κι' αὐτὰ νὰ μὴν τελειώνουν».

Ἔτσι εἶπε μὲ λαχτὰρα Καὶ πέθανεν ἐκείνη. Ἐπίασεν ἡ κατὰρα

Κ' ἡ κόρη ἀράχνη ἐγίνη. Γι' αὐτὴ ἡ μικροῦλ' ἀράχνη Στὰ σκοτεινὰ κρυμμένη, Πανὶ λεπτὸ σὰν ἄχνη Μέρα καὶ νύχτα ὑφαίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιάννης. — Γιατί ὁ ποντικὸς ἔχει μακρὰ οὐρά;

Νίκος. — Νά, ὅταν τὸν πιᾶσῃ ἡ γάτα, ἐξο- του τοῦ φάγῃ τὴν οὐρά, αὐτὸς νὰ φύγῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιδείας τῆς Ἀθῆναις

— Μαμά, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ σθῶσης τὸ φῶς τὸ βράδυ.

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί ἀπόψε θέλω νὰ ἰδῶ ὄνειρο

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιδείας τῆς Ἀθῆναις

Τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

— Δός μου, μαμά, νὰ πῶ γάλα.

— Δὲν κάνει, παιδί μου, γιατί εἶνε Τετάρτη.

— Τί; Δώδεκα ἄνδρες καὶ τοὺς νικᾷ μιὰ Τετάρτη;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιδείας τῆς Ἀθῆναις

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Σεσαθώματος, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁ- ρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ἔ.)
2. — Διαγωνισμὸς Λύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ε. ἔ.)
3. — Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1905. (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 26ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, λή- γει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (ἴδε τοὺς ὁ- ρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)

Ἄν προσεχῶς τὰποτελέσματα τῶν ληζάντων διαγωνισμῶν: Λύσεων (Δεκεμβρίου), Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Μεταφράσεως καὶ Δεκά- της Ἐνάτης Κυριακῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΟΙ ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μοῦ γρά- φουν δύο, τρεῖς, τέσσαρας καὶ συχνάκις πέντε ἐπιστολάς τὴν ἑβδομάδα. Αὐτὸ τὸ ἀποδίδω εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην των, εἰς τὴν φιλομουσίαν των καὶ εἰς τὴν καταπληκτικὴν εὐκοίαν των περὶ τὸ γράφειν. Ὑποθέτω πάντοτε ὅτι εἶνε μία ἡδονὴ δι' αὐτοὺς νὰ γράφουν τὰς ἐπιστο- λὰς των, ὅπως εἶνε καὶ ἐμὲ ἡδονὴ νὰ τὰς ἀναγινώσκω. Ἀλλὰ, —εἰς ὅλα, βέβητε, τὰ εὐ- χάρισμα ὑπάρχει πάντοτε καὶ ἐν ἀλλὰ, — ἐ- πεὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς των φίλων μου ἀπαντῶ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, καὶ ἂν ἤθελα νάπαν- τήσω εἰς τέσσαρας ἢ πέντε ἐπιστολάς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συνδρομητοῦ, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ στερήσω χάρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔχουν δι- καίωμα πολλοὶ ἄλλοι ἐπειδὴ ἀπ' ἐτέρου συ- νεθῆς νὰ μὲ εὐσημα τὰς ὥρας ἐπι- στολάς, καὶ ἂν ἤθελα νὰ εὐσημοφορήσω τέσ- σαρις ἢ πέντε ἐπιστολάς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συνδρομητοῦ, θὰ δίκαιον τὰς ὥρας οἱ ὁποῖοι διαγωνίζονται διὰ τὸ βραβεῖον τῶν Εὐδήμων ἄλλ' ἔχουν πῇ ἰδέαν ὅτι δὲν εἰσπορεύν νὰ μοῦ γράφουν παρὰ μόνον ἀπᾶς τῆς ἑβδομάδας,

διὰ ταῦτα, — ὅπως γράφουν καὶ εἰς τὰς δικαστικὰς ἀπο- κρίσεις, — ἀποφασίζω καὶ δηλώω τὰ ἑξῆς:

Κάθε συνδρομητὴς μου καὶ συνδρομητριά ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ γράφῃ ὅσας φορές τὴν ἑβδομάδα θέλει καὶ ὅσον συχνότερα μοῦ γρά- ρει, τόσον μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν μοῦ κά- νει. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θάπαντῶ διὰ τῆς ἀλληλο- γραφίας καὶ δὲν θάπανάω εὐσημα, παρὰ μόνον εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ καθενὸς καθ' ἑβδομάδα.

Δὲν συνεννοῦμεθα, Ἀνδρεῖ Ἀνδρεῖ. Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συνεννοηθῶμεν, ἀφοῦ ἐπι- μένης νὰ μὴ ἀναγινώσκῃς καὶ νὰ μὴ συμμορ- φωνεσαι μὲ τοὺς Κανονισμούς; Σοῦ ἀπαντῶ λοιπὸν ὅτι καὶ ἀπὸ τὰς νέας σου Ἀσκήσεις δὲν εἰμπορῶ, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ δημοσιεύσω καμμίαν. Διότι τὰς ἑστέλλεις μετὰ τὴν προθεσίαν καὶ παρὰ τοὺς ὁρους τοῦ Δια- γωνισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 22ον φύλλον (σελὶς 171, κῦτταξε) Οἱ ἄλλοι ὅλοι τῶν ὁποίων βλέπεις νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις, τὰς ἔστειλαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρους αὐτοῦς καὶ ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας. Τώρα σὲ συμβουλεύω τὸ ἑξῆς. Τὰς Ἀσκήσεις ποῦ μοῦ ἔστειλεις καὶ ὅσας ἄλλας θὰ κάμῃς, νὰ τὰς γρά- φῃς ἀπὸ τώρα εἰς ἕν τετράδιον καὶ ἅμα ἰδῇς τὸν Ὀκτωβρίον νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγω- νισμὸς, νὰ διαλέξῃς τὰς καλλιτέρας 15 καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλῃς. Ἀκουσέ με καὶ ἐξυμῶ ἐγὼ... Πράγματι, Μεγαλὴ Ἑλλάς, ἡ Νοσταλ- γοῦσα Λεοβία ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ μ' ἐπεσκέψθη πρὸς μεγάλην μου χαρὰν. Τώρα πε- ριμένο νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου. Σ' εὐχαρι- στῶ διὰ τὸ ἐξπαθῶμα. Σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φλου.

Δὲν θέλει ἐρώτημα, Νηρητῶν Ἀγράφων [EE], ὅτι τὰ εὐσημα ποῦ πέρνει καγεῖς εἰς τοὺς Διαγωνισμούς λογαριάζονται εἰς τὸν Δια- γωνισμὸν τῶν Εὐδήμων ἢ ἐνόμισες ὅτι τὰ δίδω διὰ τὰ μάτια; Ἡ ἐπιστολὴ μοῦ ἤρρεσε πολλὴ, κ' ἐγάλασα μὲ τὰς φίλας ποῦ μὲ τὰς ὁμι- λίας των «εὐ καὶ μὴν νὰ κρυφῇς τὸν Ἰούλιον!»

«Καὶ σύ, Διάπλασις μου, καὶ ὁ κ. Φαίδων δὲν πηγαίνετε εἰς τὴν ἐσχόνη, καὶ ὅμως δὲν παραπονιέσθε διὰ τοῖντοι νὰ παραπονέθῃς ὡς γὰρ μοῦ γράφει ἡ Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας [EE], ἡ ὁποία φέτος θὰ παραθερίσῃ εἰς τὰς Ἀθῆνας. Ποῦ σωστά. Ἀσχημὴ διαμονὴ καὶ διὰ τὸ καλοκαίρι εἶνε αἱ Ἀθῆναι, μὲ τὰ Φά- ληρα, τὴν Κηφισίαν, τὸ Ζάππειον κτλ;

Καὶ τὰ καρότα, Αἴλιε Ἀριστείδη [EE], τρεῖς γράμματα τ' ἀποτελοῦν (κά, ρῶ, τᾶ) ἀλλ' εἰς τὰ αἰνίγματα, καθὼς ξέρεις, ἡ ζητούμενη λέξις εἶνε καθ' ἑνὶν, καὶ τὸ καρότον δὲν ἀποτελεῖται πλέον ἀπὸ τρία γράμματα. Εἰς δύο ἐπιστολάς μοῦ ὑπόσχεσαι μίαν ἰδέαν, ἀλλὰ δὲν σοῦ μένει τόπος νὰ τὴν γράφῃς. Τί συμβαίνει; Διάπλασις ἐννεπε, Ζέστη φιλικῶς ἢν μάλα φίλος... τ' εἶν' αὐτὰ; Εἶνε ἀπὸ τῆς ἐπι- στολῆς τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων [EEE], τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ Ζέστη, ὡς ἄλλη Μοῦσα, νὰ γράφῃ ὁμηρικὰ ἔπη «πεπνυμένα», ποιή- ματα, ρεμβασμὸς ἀλλ' Ἀναβία, καὶ τὰ λοιπά. Ἀφῆστέ τον εἰς τὴν ἡσυχίαν του τὸν Ἀ- σιδὸν τῆς Φλωρεντίας [E], διότι δὲν θέλει ἐπὶ τῆς διαμονῆς διασκεδάσιν: Νά, εὐρῆκε κατὰ πα- λαιοὺς μου τῶρους καὶ τοὺς διαβάξει. Καὶ εἶνε τὸς ὁ ἐνδοσιασμός του, ὥστε ὠρκεθῇ νὰ πο- κτήσῃ σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρον τὴν σειρὰν.

Πραγματικῶς, Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα [EE], ἡ ἐπιστολὴ σου μὲ ἀπελπίωσε διὰ τὴν μα- κροχρόνιον σιωπὴν σου. Εἶδα τὴν ὥραιαν ζωὴν καὶ Παναγιῶτην Ψυχὴν — ὁ λόγος τοῦ Γάρου μὲ τὴν Ἑλληνοπούλιν, Ὁλοσσοτα- ραχὴν, Ἀστέρα τῆς Κρήτης, Ζοφερόν Με- σαίωνα καὶ Μαλακὸν Μενεῖον — ὁ Κο- λυμβητὴς τοῦ Καρτεσιῶν μὲ τὴν Μελαρὴν Ση- μαίαν καὶ Κολυμβητῶν τοῦ Μῆς — ἡ Λα- κρινεῖσα Ἀσκακίς μὲ τὴν Φίλην τὴν Ζώων — ἡ Περωνὴ Βαρκοῦλα μὲ τὴν Ἀριάδην,

μετὰ παλλομένης καρδίας περιμένουν τὴν ἄ- φειν τοῦ παρακάτω φυλλαδίου. Ναι, ὅλοι τὰ ἴδια μοῦ γράφουν. Ὁλοσσοτάς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀσπρος Ἀράτης [EEE], Ρεμβαζοῦσα Ὁρανολύτης [E], Ἐα- ρων Ἐσπέρα [EE], Κόκκινον Κρίνον [EEE], Ἐρυθρὸν Προσώπιον [E], Σεπτεμνὸν Λόρ- dos [4E], Γλαῦς τῆς Ἀθῆναις [EE], Αἰμύλος Γελωτοποιός [EE], Οὐδείς [E], Μάστις τῆς Ἑλευθερίας [EE], Χριστιανὴ Παρθένος [EE], Χίμαρα [EEE], Κυρία Δέμμε μέλι [EE], Μι- κρὰ Ἀτίθις [EE], Βυζαντινὸ Ἀνδρόν [E] καὶ Φῶς τῆς Νυκτός [E].

Ἐγκρίνωσα τὰ ψευδώνυμά των. Δέχο- μαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ποιητὴν τῆς Χίου (Δ.Φ.) καὶ Ἑλληνίδα (Ο. Χ. Ο.) καὶ ἐδῶ κάμει ἐστέλλῃ πολλή, καὶ τώρα, καθὼς παρατηρεῖς, οἱ κάποιοι μου διὰ νὰ σὰς εὐχαριστῶ εἶνε ἀκόμη βαρύτεροι: ἄλλα περι- οδικὰ τὸ καλοκαίρι κάμουν διακοπὰς...

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: Προσώπιον Φύ- λον (★, αὐτὸ ἐξέλεξα.) Ἀγαθὸ Ἀγγελοῦδι (Α. Μ. Κ. αὐτὸ εἶνε καταληλότερον ἀλλὰ καὶ τὸ παλαιὸν σου ἦτο ἀστεῖον καὶ δὲν εἶχες δι- καιον νὰ μὴ σου ἀρέσῃ) καὶ Αἶμα τοῦ Σιγν- μῶνος (Η. Τ. Μ. μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα ἐπιστολὴν σου ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράφῃς συχνά.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλά- ξουν ὁ Κομπογιαννῆς μὲ τὸ Μικρὸ Πει- ραιωτάκι, Ρεῖν Σιλβίαν καὶ Χιονισμένην Κούκλαν — ἡ Κολυμβητρία τοῦ Μῆς μὲ τὸ Πετρωμένο, Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Φίλημα τοῦ Κόματος — τὸ Ἀστρον Αἰ- θρίας Νυκτός μὲ τὸ Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρ- θενάγωγείου καὶ Ὀμηλῶδη Ψυχὴν — τὸ Ἀρ- χιζέλιον μὲ τὴν Μικροῦλιν Ἀσκακίδα — ὁ Θεταλόμαχης μὲ τὴν Ροδόλην, Φίλην τῶν Ζώων, Λευκὴ Νύκτα, Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενάγωγείου καὶ Ὀνειρον Θεομῆς Νυ- κτός — ὁ Φωστὴρ τῆς Ἡπείρου μὲ τὴν Νη- ρηίδα τῶν Ἀγράφων, Νεανικὴ Ἀγέλη, Ἀγέ- λην καὶ Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενάγωγείου — ἡ Νόρμα μὲ τὸν Μάρτυρα τῆς Ἑλευθερίας, Κολυμβητῶν τοῦ Μῆς καὶ Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενάγωγείου — ἡ Γλαῦς τῆς Ἀθῆ- νης μὲ τὸν Λεβεντιῶν τῆς Χαλκίδος, Μαρί- δαν τοῦ Εὐδίου, Περωνὴν Καρδὴν καὶ Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ — ἡ Εἰρηνοῦλα μὲ τὸν Βενιαμὴν Λέβιον, Δίχρονον Φούβιον καὶ Φίλην τῶν Ζώων — ὁ Ἐρυθρόδρομος μὲ τὸ Λάος Φονικόν, Μάτην τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογγίου — ὁ Αἰαλα- γιάς μὲ τὴν Νηρηίδα τοῦ Πηριεῖο, Κερυν- ραῖαν Ἀσκακίδα καὶ Τζένο-Τζένο — ἡ Προ- τομαγία μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Ἀστανὴν καὶ Φῶς τῆς Νυκτός — τὸ Υἱὸν Πατρίδος μὲ τὸν Οὐδένα, Δόξα τῆς Καρύστου καὶ Ὀχρὸν Ἀμάραντον — ὁ Αἴλιος Ἀριστείδης μὲ τὸ Ἀνθος τῆς Ἑλπίδος, Φίλην τῶν Ζώων καὶ Διέφυλον Ἀστρον — ἡ Ἑσπέρη Ἐσπέρα μὲ τὴν Χρυσὴν Ἀνδοδείκην, Χου- σὸ Καναρινάκι, Χρυσὸν Κάλυκα, Ἀταβύ- ριον Ρόδου καὶ ἤγερτον τῆς Ἀγρίτης — ἡ Σημαία τοῦ Φωτός μὲ τὴν Κόρην τοῦ Διός, Στανλεῖ, Νηρητῶς, Κόρη τοῦ Αἰθέρος καὶ Τρελλὴν Ψυχὴν — τὸ Κόρινθον τοῦ Ἀγγέ- λου μὲ τὸ Φίλημα τοῦ Κόματος, Ρεμβαζοῦ- σα καὶ Παναγιῶτην Ψυχὴν — ὁ λόγος τοῦ Γάρου μὲ τὴν Ἑλληνοπούλιν, Ὁλοσσοτα- ραχὴν, Ἀστέρα τῆς Κρήτης, Ζοφερόν Με- σαίωνα καὶ Μαλακὸν Μενεῖον — ὁ Κο- λυμβητὴς τοῦ Καρτεσιῶν μὲ τὴν Μελαρὴν Ση- μαίαν καὶ Κολυμβητῶν τοῦ Μῆς — ἡ Λα- κρινεῖσα Ἀσκακίς μὲ τὴν Φίλην τὴν Ζώων — ἡ Περωνὴ Βαρκοῦλα μὲ τὴν Ἀριάδην,

Φίλην τῶν Ζώων, Ἑλλήνα Ἀθλήτην, Φρᾶ Διέφυλον καὶ Ρεμβαζοῦσαν — ἡ Νηρητῶς τῶν Ἀγράφων μὲ τὴν Νηρηίδα τῶν Σπεισῶν, Νηρηίδα τοῦ Εὐβοικοῦ, Νηρηίδα τοῦ Ναυ- πλίου καὶ Σερενίταν τοῦ Σοῦπερο — ὁ Θε- ρινὸς Ὁρατὸς μὲ τὸν Ἀστέρα τῆς Χίου, Λευ- κὴν Νύκτα, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ Ἰα- πωνικὸν Χρυσάνθεμον — ὁ Ἀρὸς μὲ τὴν Ἀ- θῶν Καρδίαν — ἡ Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα μὲ τὴν Ἰδιότροπον Νεάνδα, Φίλην τῶν Ζώων, Λιονταῖδα Πηγὴν καὶ Γοργόφτερον Ἑλπίδα — ἡ Ρομαντικὴ Τσαγγαδιώτισσα μὲ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Ἀστρον, Εἰρη- νὴν τὴν Ἀθῆναιαν καὶ Ρεμβαζοῦσαν Ὁρα- νολάτριν — ὁ Σεπτεμνὸς Λόρδος μὲ τὸ Πε- τρωμένο, Αἰμύλον Γελωτοποιόν καὶ Φί- λημα Σκιάς — τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μὲ τὸ Ὀνειρον Θεομῆς Νυκτός καὶ Μυστηριώδη Φύον — ὁ Χρυσὸς Κάλυξ μὲ τὴν Κυρία Τόρρι — Τράγκα, Ροδόχρον Βιολέτταν καὶ Ἀδελφὴν Ψυχὴν — ἡ Χίμαρα μὲ τὸ Κίτρον Νύκτον, Ἀσπὶδα τῆς Ἀθῆναις καὶ Ρ. μβᾶ- ζοῦσαν Καρδίαν — ὁ Ναυτὴς τῆς Προσπι- δος μὲ τὸν Λόρον τοῦ Γάρου, Κολυμβητῶν τοῦ Μῆς καὶ Λουκάνιον τῶν Σαλόνων — ὁ Σεπτεμνὸς Πηλιοεῖτης μὲ τὸν Ἰσπότην τοῦ Πηλίου, Αἶμα τοῦ Πηλίου, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Ὁραῖαν Λευκάδα καὶ Ρομαντι- κὴν Τσαγγαδιώτισσαν.

Ἡ Διάπλασις ἀπαίτεται τοὺς φίλους τῆς: Κολυμβητῶν τοῦ Καρτεσιῶν (εὐγε διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου.) Διέφυλον Ἀστρον [EEE] ὠρανότατα μετέφρασε τὸν πρόλογον ἐκείνου τοῦ Οὐγγῶ, καὶ αἱ ἐντυπώσεις τῶν διαφο- ρων συγγραφέων μοῦ ἤρρεσαν πολλὴ) Χειμῶ- νανθον [EEE] δὲν ἤξευρα πῶς ζωγραφίσεις τό- σον κομψά! ἰδικαί σου δὲν εἶνε αἱ εἰκόες ποῦ στολίζουν τὰς ἐπιστολάς σου;) Βασιλεῖα τῶν Ρόδων (καὶ ἄλλος ζωγράφος! αὐτὴν τὴν ἑδο- μάδα μοῦ ἔστειλεν ἕνα σωρὸ σπουδᾶς;) Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE], καὶ βέβαια, ὁ νοῦς ἔγινε «διὰ νὰ φάνῃ ὁ ἄνθρωπος ὅσον δὲν φάνουν τὰ χεῖρά του» καὶ... τὰ πόδια του! ἡ ἐπιστολὴ σου ὠρανότατῃ διὰ τὰς παραγγελλίας σου ἔχει καλῶς;) Ἀστέρα τῆς Θάσου (χάρτην τῶν Ἀν- σεων ἔστειλα;) Σημαία τοῦ Φωτός (δαίαι ἀ παραγγελλία σου ἐξετελέσθησαν; ἡ Κυριακὴ πολὺ γρήγορα; [E] διὰ τὸ ποιηματάκι;) Ἀνίβαν τὸν Καρρηδόμον [EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκ- δρομῆς καὶ εὐχαριστίας διὰ τὴν στατισ

τὸν ἡφαίστειον·) Ποθητὴν Ἑλλάδα (ἔχει
"αλῶς") Ἀρην (ἔχει, ὅχι, τοὺς Μικροὺς Ἀκο-
λούθους δὲν τοὺς περιμένει ὁ θάνατος τοῦ Για-
ρουρῆ· μήπως αὐτοὶ εἶνε προδοταί;) Χρυσό-
πέτρων Ἀγγελον (δὲν εἰσεύρω τί ἡλικίας
εἶνε ἡ ἐξάδελφός σου· εἰπέ της ὅμως ὅτι ἔχω
συνδρομητρίαν καὶ ἀρραβωνιασμέναν καὶ ὑπα-
δρευμέναν) Ὀδρον τοῦ Μονοσπρίνου (ὁ ὅποιος
εἶνε πλέον φοιτητής—δηλαδή θὰ γίνῃ τὸν Σε-
πτέμβριον!) Ἀειδέα ([ΕΕ], ὥστε χάρις εἰς
τὴν καλωσύνην τῆς ἐξαέλης σου ἤξευρες δια-
τὰ ἐνδιαφέροντα πρὶν λάβῃς τὸ φυλλάδιον·
λαμπρά! ἂς εἶχα κ' ἐγὼ μίαν τόσο καλὴν ἐ-
ξαδέλφην!) Θαλάσσιον Ἀέρα ([ΕΕ] διὰ τὴν
περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς μετὰ διηγῆσεις τοῦ
πάτερ· Ἀχαίου) Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ ([ΕΕ]
διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου· εὐχομαι νά-
νακτῇς τελεῖως τὴν ὑγείαν του ὁ καλὸς σου
πατέρας) Παιδικὴν Χαράν (ἡ ὅποια μοῦ
γράφει ὅλη χαρὰ ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ ἀπὸ τὰ δά-
ση) [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν· Ἀ-
γριοτριανταφυλλίαν (τὴν κρίμα τοῦ ἔλειπα ὅταν
ἦλθες καὶ δὲν σε εἶδα· ἂς ἐλπίσω ὅτι εἰς τὸν
γυρισμόν, τὸν Σεπτέμβριον, θὰ σὲ ἰδῶ) Ἰ-
τέαν ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν, ποῦ
ἂν εἶχα τόπον θὰ τὴν ἐδμοσίευσά σήμεραν ὅ-
λην μὴ με στερῇς αὐτῆς τῆς εὐχαριστήσεως με-
τὰ τὴν πρόφασιν ὅτι λαμβάνω πολλὰς ἐπιστολάς)
Κέρας τῆς Ἀμαλθείας ([ΕΕ] ἡ ἐξοχὴ λοιπὸν
σ' ἔκαμε νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφίαν σου;
κρίμα! κ' ἐγὼ ἐνόμίζα ὅτι θὰ εἶχες ἡσυχίαν
νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα· ἡ ἐπιστολή σου χα-
ριτωμένη) Ἀποικὸν Κερκυραίων ([ΕΕΕ], εὐ-
χαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμά, ἀλλά... μετριο-
φρονεῖς πολὺ· βεβαίως ὁ διήγημα τοῦ Κίτρι-
νου Ντόμινον ἦτο ἀνώτερον, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν
θὰ πῇ ὅτι τὸ ἰδικόν σου ἦτο σαχλό) Ἀκα-
κίαν ([ΕΕ], ἄχ αὐτὴ ἡ ζέστη! ὁ κ. Φαίδων
σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· φίλησέ μου τὸ
Κοπιερὸ Σπαθί· Ἀστὶον Αἰθρίας Νυκτός
(εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Χιόνα
τοῦ Ταυγέτου (καλὰ λοιπὸν, τὸν χειμῶνα)
Ἠγεμόνα τοῦ Φωτός ([Ε] ὦ, ἀλήθεια, ἂν ἡμ-
πορούσε νὰ μοῦ στείλῃς ὀλίγην δροσίαν!) Ἐρυ-
θρόδεσμον (ναί, νάρχισις νὰ μελετᾷς! ἐξάπαν-
τος πρέπει νὰ προβιάσθῃς) Ἰεράκα τοῦ Πόν-
του (ἔστειλα) Ναύτην τῆς Προποντίδος ([Ε], ὁ
κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαίτερος) Ξενιτευ-
μένον Πηλιορεῖτην ([ΕΕ], κ' ἐγὼ δὲν εἰσεύρω
πῶς ἔτυχεν αὐτό· σήμεραν δημοσιεύονται ὅ-
λαι) Σπίριο Μονάχο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17
Ἰουλίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.
16.17.18.19.20.21.22.23)
πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρο-
μικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13.
14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-
θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται
Ἀδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902
1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται
Ἀδελτος 7 φρ. Χρυσὸς φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου.

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δύνανται νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν
τῷ Ἡρακλεῖ μᾶς εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος
παραίτει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

388. Συλλαβογράφοις.

Ἐν τῷ μέσῳ δύο γραμμάτων

Σὺ νὰ βάλῃς ἀριθμόν,

Καὶ πρωτεύουσιν νὰ κάμῃς

Ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐγγέλου Ζαγγάνη.

389. Ἀναγραμματισμοί.

Ἐνῶ με βλέπεις καὶ γελῶ,

Τὰ γράμματά μου ἀλλάζεις

Κ' εὐθὺς ἀρχίζω νὰ ὀμιλῶ...

Δὲν εἶνε νὰ θαυμάζῃς;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Ἀράνη.

390. Λένιγμα.

Ἀπὸ γράμμα ἓνα

Καὶ μονάδα μίαν,

Σχηματίζεις, φίλε,

Δένδρον ἀπειρίαν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Κώδωνος.

391. Ζήτα.

++++++ = Μούσα.

★★★★★ = Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς.

★★★★★ = Πόλις ἑλληνική.

★★★★★ = Ἀρετὴ

★★★★★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

★★★★★ = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

++++++ = Ἦρως τρωϊκός.

Ἡ διαγώνιος σχηματίζει μῆτέρα ἡμιθέου.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κροῆλης

392. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 = Ὅρος.

2 4 5 = Νῆσος.

3 4 5 4 5 = Κακόν.

4 5 2 4 5 = Ἐπίθετον.

5 2 3 1 = Ὅρος.

Ἐστὶν ὑπὸ Κωνστ. Α. Ιερωνάλλου.

393. Ἐπιγραφή.

Τ Α Π Ο

Ψ Ο Φ Ε

Υ Ε Υ Δ

Ο Γ Ε Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἄνω ἐπιγραφῆς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀργαίου.

394. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Γωνίας.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελου-
σας κατὰ σειρὰν γωνίαν (τῆς πρώτης τιθεμένης
καθέτως:)

Ἀσιτος, Ὀμηρος, Σκύθης, ταῖρος, Ρόδιος,
σφάλλου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως.

95. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξε-
ων ἀποτελοῦν Προφήτην, τὰ δευτέρᾳ ἀρχαίαν
Βασιλίαν:

1. Κένταυρος. 2. Ἐντομὸν. 3. Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου. 4. Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. 5.
Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φλοῖστου τῆς Θαλάσσης

396. Ἑλλητισοῦμφωνον μετὰ Φωνηεν-
τολίπου,

α-ου αἰαο-ω-αἰα-κ-τ-τ-θ-τ-θ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰαπύ

397. Γρίφος.

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ

ἔ